

9. Петренко О.С. Формування інтегрованого інституту публічної служби в Україні : автореф. дис. ... канд. наук із держ. упр. : спец. 25.00.03 «Державна служба» / О.С. Петренко ; Дніпропетровський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президенті України. – К., 2008. – 18 с.

10. Публічна служба : зарубіжний досвід та пропозиції для України / [А.В. Кірмач, В.К. Тимощук, М.В. Фігель та ін.]; за заг. ред. В.П. Тимощука, А.М. Школика. – К. : Конус-Ю, 2007. – 735 с.

Анотація

Линник Т. В. Теоретико-правові передумови еволюції системи публічної служби в Україні. – Стаття.

Досліджено теоретичні особливості правової бази й наукової доктрини у сфері реформування в Україні публічної служби. Наведено теоретичне обґрунтування застосування сучасних форм правового регулювання в цій сфері.

Ключові слова: правове регулювання, правове реформування, правовий статус, публічна служба, публічний службовець.

Аннотация

Линник Т. В. Теоретико-правовые предпосылки реформирования системы публичной службы в Украине. – Стаття.

Исследованы особенности правовой базы и правовой доктрины в сфере реформирования в Украине публичной службы. Приведено теоретическое обоснование применимости современных форм правового регулирования в данной сфере.

Ключевые слова: правовой статус, правовое регулирование, правовое реформирование, публичная служба, публичный служащий.

Summary

Lynnyk T. V. Theoretical legal grounds of evolution the public service system in Ukraine. – Article.

The specialties of the legal basis and legal doctrine in area of the reforming the public service in Ukraine are looked in the article. The theoretical grounds of the utility of the modern legal regulation forms in this sphere are given.

Key words: legal status, legal reforming, legal regulation, public employee, public service.

УДК 351.713

В. С. Князєв

ЗАХОДИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ КОМІСІЇ З ЦІННИХ ПАПЕРІВ ТА ФОНДОВОГО РИНКУ

Постановка проблеми. В умовах складного економічного стану сучасної України набуває особливої актуальності вирішення питань підтримання фінансової дисципліни й економічного порядку у відносинах держави й суспільства. Для виконання зазначених завдань держава використовує різноманітні засоби, особливе місце серед яких належить правовим, зокрема адміністративно-правовим, засобам.

Адміністративно-правові засоби в комплексі є одним з ефективних структурних елементів охоронної діяльності державних органів, спрямованої на формування й розвиток суспільних відносин у різноманітних галузях, у тому числі у сфері фінансів. Основу останніх становлять заходи адміністративного примусу, які є необхідним засобом досягнення основних завдань і виконання функцій державними органами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Однією з ознак адміністративного примусу як складової соціального, державно-правового примусу є його державно-владний характер застосування від імені держави уповноваженими державними органами та їхніми посадовими особами [1, с. 103; 2, с. 31; 3, с. 13]. Саме тому значна кількість науковців акцентує увагу на специфіці адміністративно-примусової діяльності певних державних органів. Наприклад, А.Т. Комзюк виробив теорію адміністративного примусу в правоохоронній діяльності міліції [2], О.В. Баклан – у діяльності органів охорони праці [4], В.Т. Комзюк – митних органів [5], Т.О. Мацелик – органів державної податкової служби [6] тощо. Разом із тим, як бачимо, автори зазначених робіт (окрім Т.О. Мацелик) приділяють свою увагу діяльності відповідних органів крізь призму їх правоохоронного впливу щодо захисту громадського порядку й забезпечення громадської безпеки.

У той час як вирішення окреслених нами питань, виходячи з позиції адміністративно-примусового впливу в розрізі діяльності конкретних органів, зокрема Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку (далі – НКЦПФР), не здійснювалось. Заходи адміністративного примусу в діяльності Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку (попередниці НКЦПФР) стали предметом дослідження в дисертації В.О. Іванцова [7]. Проте автор більшою мірою зосередив увагу на сукупності заходів адміністративного примусу, що застосовуються з метою протидії правопорушенням у галузі фінансів, де майже неможливо простежити особливості реалізації останніх залежно від органу застосування.

Мета статті полягає у визначенні переліку та встановленні правових засад закріплення заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР.

Виклад основних положень. Для вирішення цього питання спершу маємо визначитися з поняттям адміністративного примусу, яке, нагадаємо, не має, так би мовити, офіційного статусу, його сформульовано лише на доктринальному рівні [8, с. 46–49]. Тому, не вдаючись до полеміки та ґрунтуючись на дослідженнях провідних учених-адміністративістів (В.Б. Авер'янов, О.М. Бандурка, Ю.П. Битяк, С.В. Ківалов, А.Т. Комзюк, Т.О. Коломoeць, В.К. Колпаков), до основних ознак адміністративного примусу, які відповідають сучасному уявленню про це правове явище, необхідно віднести такі: 1) заходи адміністративного примусу застосовуються переважно органами виконавчої влади та їхніми посадовими особами; лише в окремих випадках їх застосування покладається на суди та представників окремих об'єднань громадян; 2) заходи адміністративного примусу застосовуються як до фізичних, так і до юридичних осіб; 3) адміністративний примус не пов'язаний із підпорядкованістю; 4) заходи адміністративно-правового впливу застосовуються саме в примусовому порядку; 5) реалізація адміністративного примусу відбувається на основі норм права; 6) заходи адміністративного примусу можуть мати характер морального, організаційно-правового, майнового, особистісного чи іншого впливу; 7) заходи адміністративного примусу можуть застосовуватися як під час вчинення протиправних діянь, так і під час настання надзвичайних ситуацій, а також у разі загрози виникнення правопорушення; 8) адміністративний примус використовується для охорони суспільних відносин у державному управлінні; 9) застосовується з метою спонукання громадян до виконання загальнообов'язкових правил,

попередження чи припинення протиправних дій, притягнення правопорушників до відповідальності; 10) процедура застосування відрізняється оперативністю.

Аналізуючи примусові заходи в діяльності органів НКЦПФР, можна стверджувати, що вони повністю відповідають вказаним ознакам. Єдине питання виникає щодо нормативного регулювання застосування адміністративно-примусових заходів. Так, раніше вчені одностайно наголошували на тому, що адміністративний примус регулюється нормами адміністративного права [9, с. 214; 2, с. 33]. Нині з появою фінансового, митного, податкового, земельного, екологічного права постає питання щодо існування нових різновидів державно-правового примусу. Проте всі їх ознаки, крім матеріально-технічної бази, запозичуються в адміністративного примусу, що ставить під сумнів доцільність їх відокремлення як самостійних, оскільки в Україні відсутні соціальні, а отже, і правові передумови для збільшення різноманітних примусових заходів [10, с. 190].

Варто зазначити, що органи НКЦПФР мають право накладати адміністративні стягнення, штрафні та інші санкції на юридичних осіб – заходи відповідальності за порушення адміністративного й фінансового законодавства. Якщо виділяти різновиди державного примусу залежно від норм галузі права, що регулює застосування того чи іншого заходу примусу, то органи НКЦПФР у своїй діяльності застосовують як заходи адміністративного, так і фінансового примусу, що, вважаємо, є не виправданим і незрозумілим. Отже, можна стверджувати, що правова база адміністративного примусу значно розширилася [1, с. 118].

Заходи адміністративного примусу являють собою складову повноважень (прав) будь-якого державного органу. Відповідно, процес їх виокремлення лежить у площині співставлення нормативно закріплених прав відповідного органу з окресленими нами ознаками адміністративного примусу. Якщо вести мову про органи НКЦПФР, то перелік їхніх повноважень (прав) закріплено в ст. ст. 8, 9 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» (далі – Закон) [11] та в п. 6 Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку (далі – Положення) [12].

Отже, до заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР треба відносити такі:

- 1) винесення попередження (п. 5 ст. 8 Закону, пп. 61 п. 6 Положення), що застосовується в разі порушення законодавства про цінні папери, нормативні акти НКЦПФР;
- 2) зупинення розміщення (продажу) та обігу цінних паперів емітента (п. 5 ст. 8 Закону), що застосовується за підстав, ідентичних попереднім, на термін до одного року;
- 3) зупинення дії ліцензій, виданих НКЦПФР (п. 5 ст. 8 Закону);
- 4) скасування реєстрації випуску цінних паперів емітента (п. 5-3 ст. 8 Закону), що застосовується в результаті прийняття рішення судом за позовом органів НКЦПФР;
- 5) зупинення торгівлі на фондовій біржі (п. 7 ст. 8 Закону, пп. 62 п. 6 Положення), що застосовується в разі порушення фондовою біржею законодавства про цінні папери, статуту та правил фондової біржі до усунення таких порушень;
- 6) проведення перевірок та ревізій. Перевірки й ревізії проводяться органами НКЦПФР самостійно або разом з іншими органами фінансово-господарської діяльності професійних учасників ринку цінних паперів і саморегулювальних організацій

професійних учасників ринку цінних паперів, а також діяльності емітентів щодо стану корпоративного управління та здійснення операцій із розміщення й обігу цінних паперів (п. 9 ст. 8 Закону, пп. 51 п. 6 Положення). Крім того, органи НКЦПФР здійснюють такі перевірки: а) стану дотримання юридичними особами, строк дії ліцензії яких закінчився або ліцензії яких на провадження певних видів професійної діяльності на фондовому ринку анульовано, вимог законодавства, передбачених на випадок закінчення строку дії або анулювання ліцензії (п. 9-1 ст. 8 Закону); б) незалежних оцінювачів майна інститутів спільного інвестування (п. 24 ст. 8 Закону, пп. 56 п. 6 Положення); в) фінансово-господарської діяльності уповноважених рейтингових агентств (п. 28 ст. 8 Закону, пп. 52 п. 6 Положення); г) діяльності пенсійного фонду, адміністратора, компанії з управління активами, зберігача, страхової організації й банківської установи, що надають послуги у сфері недержавного пенсійного забезпечення (пп. 26 п. 6 Положення); д) виконання зобов'язань емітентом, який є розпорядником платежів, або управителем, який діє за дорученням емітента, перед власниками іпотечних сертифікатів (пп. 27 п. 6 Положення); е) ведення реєстру забезпечення іпотечних сертифікатів (пп. 28 п. 6 Положення); є) організації професійної підготовки працівників і керівників підрозділів фондових бірж, компаній з управління активами та інших професійних учасників ринку цінних паперів, відповідальних за проведення фінансового моніторингу (пп. 59 п. 6 Положення);

7) вимогу про усунення порушень законодавства про цінні папери (п. 10 ст. 8 Закону), що оформлюється розпорядженням НКЦПФР та адресується особам, які здійснюють професійну діяльність на ринку цінних паперів, фондовим біржам і саморегульованим організаціям;

8) вимогу виконання законодавства, що регулює відносини у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму (пп. 58 п. 6 Положення); вимога спрямована на суб'єктів первинного фінансового моніторингу;

9) зупинення або припинення допуску цінних паперів на фондовій біржі або торгівлі на фондовій біржі (п. 16 ст. 8 Закону, пп. 66 п. 6 Положення); застосування цього заходу має на меті захист держави й інвесторів;

10) вилучення документів (п. 21 ст. 8 Закону, пп. 54 п. 6 Положення), що застосовується, коли відповідні документи підтверджують факти порушення актів законодавства про цінні папери на строк до трьох робочих днів;

11) виключення уповноважених рейтингових агентств із Державного реєстру й анулювання Свідоцтва про включення до Державного реєстру уповноважених рейтингових агентств (п. 29 ст. 8 Закону, пп. 53 п. 6 Положення); ці заходи впливу застосовуються в разі виявлення ознак порушення рейтинговим агентством вимог законів України у сфері цінних паперів та/або нормативних актів НКЦПФР.

12) зупинення подальшого розміщення цінних паперів (пп. 29, 74 п. 6 Положення); такі дії можливі в разі випущення іпотечних сертифікатів у результаті несумлінної емісії та на підставі визнання емісії цінних паперів недобросовісною;

13) призупинення емісії іпотечних сертифікатів і дії дозволу на право емісії іпотечних сертифікатів (пп. 31 п. 6 Положення); цей захід примусу застосовується на

будь-якому етапі розкриття інформації, що міститься у звіті про підсумки випуску сертифікатів;

14) накладення адміністративних стягнень, штрафних та інших санкцій за порушення чинного законодавства (п. п. 5, 12 ст. 8 Закону, пп. 60, 64 п. 6 Положення).

Статтею 9 Закону передбачено заходи адміністративного примусу в діяльності конкретних уповноважених осіб органів НКЦПФР, а тому останні більшою мірою дублюють повноваження органів НКЦПФР, зокрема «видавання розпоряджень про усунення порушень законодавства про цінні папери» (абз. 5 ч. 2 ст. 9 Закону) чи спрямовані на реалізацію ширших за своїм змістом заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР «безперешкодне входження на підприємства, в установи, організації та доступ до документів та інших матеріалів» (абз. 2 ч. 2 ст. 9 Закону), та реалізуються в межах проведення перевірки органами НКЦПФР. При цьому їх перелік не відповідає переліку адміністративно-примусових заходів, закріплених ст. 8 Закону, що виглядає, м'яко кажучи, дивно та потребує внесення відповідних корективів.

У свою чергу з викладеного переліку заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР видно, що Положенням про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку передбачено як більшу кількість адміністративно-примусових заходів, так і ширші підстави їх застосування порівняно із Законом України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні». Таку ситуацію не можна визнати правильною, адже зміст підзаконного нормативного акта розширює положення Закону, що негативно позначається на правах осіб, що вступають в адміністративні правовідносини з органами НКЦПФР, а з іншого боку, створює перепони для ефективної діяльності останніх.

Окремо варто зупинитися на питанні накладення адміністративних стягнень, штрафних та інших санкцій за порушення законодавства про цінні папери. Відповідно до ст. 244-17 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) [13] органи НКЦПФР розглядають справи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. ст. 163, 163-5-163-11, 188-30 КУпАП. У результаті аналізу останніх доходимо висновку, що органи НКЦПФР як адміністративне стягнення уповноважені застосовувати лише штраф.

Більш складною є ситуація щодо виділення інших заходів відповідальності в діяльності органів НКЦПФР. Як уже було зазначено, п. 12 ст. 8 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» та пп. 64 п. 6 Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку передбачено можливість органів НКЦПФР, окрім адміністративних стягнень, накладати штрафні та інші санкції на юридичних осіб і їх співробітників, включаючи анулювання ліцензії. Закон України «Про державне регулювання ринку цінних паперів та фондового ринку» відповідними санкціями називає фінансові санкції, що застосовуються до юридичних осіб у розмірі від 50 до 100 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або до 300% прибутку (надходжень), отриманого в результаті певних дій, та від 50 до 600% вартості розміщеної реклами (ст. 11 Закону). Разом із тим зі змісту ч. 2 та ч. 3 ст. 11 Закону постає, що законодавець до інших санкцій відносить також зупинення або анулювання ліцензії на право

проведення професійної діяльності на фондовому ринку та анулювання свідоцтва про реєстрацію об'єднання як саморегульованої організації фондового ринку. У цьому контексті незрозумілим видається підхід законодавця, згідно з яким право застосування аналогічних заходів у зміненому формулюванні закріплено в інших пунктах тієї самої статті зазначених нормативних актів, зокрема п. п. 5, 28 ст. 8 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні», пп. 29, 60, 61, 74 п. 6 Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку тощо. Очевидно, це свідчить про те, що навіть законодавець не повною мірою визначився з правовою природою цих заходів адміністративного припинення чи відповідальності.

У науці нині відкритим залишається питання про місце припинення, анулювання ліцензії, анулювання свідоцтва про реєстрацію серед заходів адміністративного примусу. Вважаємо за доцільне звернутися до наукової думки Н.В. Хорошак. Зокрема, учений зазначає, що для ідентифікації адміністративно-правової санкції як адміністративного стягнення вона має відповідати хоча б одній із таких вимог: застосовується за порушення норм, які регулюють адміністративні правовідносини, що охороняються нормами адміністративного права; застосовується органами, наділеними адміністративно-юрисдикційними повноваженнями; має каральний характер [3, с. 98]. Повною мірою цим вимогам, на нашу думку, відповідають фінансові санкції анулювання ліцензії й анулювання свідоцтва про реєстрацію, які мають каральний характер, тоді як зупинення дії ліцензії має на меті припинення протиправної поведінки та припиняє примусовий вплив після усунення порушень нормативних приписів щодо обігу цінних паперів, функціонування фондового ринку тощо. У свою чергу такий висновок не суперечить чинному законодавству. Так, припинення дії ліцензії на здійснення певного виду господарської діяльності й анулювання ліцензії на здійснення певного виду господарської діяльності ст. 239 Господарського кодексу України (далі – ГК України) [14] віднесено до адміністративно-господарських санкцій, які визначено заходами, спрямованими на припинення правопорушень і ліквідацію їхніх наслідків (ст. 238 ГК України). Частиною 2 ст. 24 КУпАП передбачено, що законами України може бути встановлено й інші, крім зазначених у ч. 1 ст. 24 КУпАП, види адміністративних стягнень.

Утім для уникнення сплутування адміністративних стягнень, закріплених КУпАП, з іншими заходами відповідальності, які за своєю суттю є адміністративними, вважаємо за необхідне об'єднати їх загальною назвою – «заходи адміністративної відповідальності».

Отже, до заходів адміністративної відповідальності (складової адміністративного примусу), правом на застосування яких наділені органи НКЦПФР, належать адміністративні стягнення, фінансові санкції, анулювання ліцензії й анулювання свідоцтва про реєстрацію.

Висновки. Під час виділення заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР виявлено низку актуальних проблем, що потребують окремого дослідження. Зокрема, з'ясовано, що перелік заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР є досить значним, що потребує вивчення правового потенціалу кожного заходу окремо та, як наслідок, їх класифікації, що становить

перспективний напрям подальших наукових пошуків. Беззаперечною особливістю закріплення адміністративно-примусових заходів у діяльності органів НКЦПФР є їх визначення окремо щодо органів у цілому й окремо щодо посадових осіб органів НКЦПФР (ст. ст. 8, 9 Закону). Заходи відповідальності, які мають право застосовувати органи НКЦПФР, є заходами адміністративної відповідальності, зокрема це адміністративні стягнення, фінансові санкції, анулювання ліцензії й анулювання свідоцтва про реєстрацію.

Як наслідок, правові основи закріплення заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР потребують удосконалення в напрямі встановлення єдиного переліку адміністративно-примусових заходів винятково на законодавчому рівні, зокрема в Законі України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» (при цьому підстави їх застосування й порядок реалізації можуть бути закріплені в будь-яких інших нормативних актах), а також встановлення відповідності заходів адміністративного примусу в діяльності органів НКЦПФР адміністративно-примусовим заходам, що застосовуються їхніми посадовими особами, і виключення з переліку заходів адміністративного примусу (прав органів НКЦПФР) тих, що дублюють один одного, виходячи з правової сутності кожного з них. Що стосується останньої позиції, вважаємо за доцільне:

– п. 12 ст. 8 Закону викласти в такій редакції: «Накладати на осіб, винних у порушенні вимог законодавства про цінні папери, адміністративні стягнення та на юридичних осіб фінансові санкції; анулювати ліцензії на здійснення професійної діяльності на ринку цінних паперів; анулювати свідоцтво про реєстрацію об'єднання як саморегульованої організації фондового ринку; виключати уповноважені рейтингові агентства з Державного реєстру уповноважених рейтингових агентств; анулювати Свідоцтво про включення до Державного реєстру уповноважених рейтингових агентств; виключати міжнародні рейтингові агентства з переліку визнаних»;

– п. 5 ст. 8 Закону викласти таким чином: «У разі порушення законодавства про цінні папери, нормативних актів Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку виносити попередження, зупиняти на термін до одного року розміщення (продаж) та обіг цінних паперів того чи іншого емітента, дію ліцензій, виданих Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку»;

– п. 29 ст. 8 та ч. ч. 2, 3 ст. 11 Закону України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні» виключити.

Література

1. Коломоець Т.О. Адміністративний примус у публічному праві України: теорія, досвід та практика реалізації : [монографія] / Т.О. Коломоець; за заг. ред. В.К. Шкарупи. – Запоріжжя : Поліграф. 2004. – 404 с.

2. Комзюк А.Т. Заходи адміністративного примусу в правоохоронній діяльності міліції: поняття, види та організаційно-правові питання реалізації : [монографія] / А.Т. Комзюк; за заг. ред. проф. О.М. Бандурки. – Х. : Нац. ун-т внутр. справ, 2002. – 336 с.

3. Хорошак Н.В. Адміністративні стягнення за законодавством України : [монографія] / Н.В. Хорошак. – К. : Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України, 2004. – 172 с.

4. Баклан О.В. Контрольно-наглядова діяльність та адміністративний примус в сфері охорони праці (на матеріалах підрозділів державного нагляду за охороною праці Головного штабу МВС України) :

дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / О.В. Баклан ; Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2000. – 340 с.

5. Комзюк В.Т. Адміністративно-правові засоби здійснення митної справи : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В.Т. Комзюк ; Національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2003. – 20 с.

6. Мацелик Т.О. Адміністративний примус в діяльності органів державної податкової служби України : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Т.О. Мацелик ; Національна академія державної податкової служби України. – Ірпінь, 2005. – 186 с.

7. Іванцов В.О. Адміністративно-правові засоби протидії правопорушенням в галузі фінансів : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В.О. Іванцов ; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х, 2010. – 216 с.

8. Комзюк А.Т. Адміністративний примус: деякі загальні проблеми дослідження та правового регулювання в контексті забезпечення прав людини / А.Т. Комзюк // Право України. – 2004. – № 4. – С. 46–49.

9. Административное право : [учебник] / под общ. ред. С.В. Кивалова. – Х. : Одиссей, 2004. – 880 с.

10. Колпаков В.К. Адміністративне право України : [підручник] / В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко. – К. : Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.

11. Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні : Закон України від 30 жовтня 1996 р. № 448/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 51. – Ст. 292.

12. Про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку : Указ Президента України від 23 листопада 2011 р. № 1063/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 94. – Ст. 18.

13. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – № 51 (додаток). – Ст. 1122.

14. Господарський кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18–22. – Ст. 144.

Анотація

Князев В. С. Заходи адміністративного примусу в діяльності органів Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку. – Стаття.

У статті розглянуто питання здійснення адміністративно-примусової діяльності органами Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку. Придлено увагу виділенню конкретного переліку заходів адміністративного примусу в діяльності останніх, названо основні проблеми їх застосування, а також запропоновано шляхи їх подолання.

Ключові слова: адміністративний примус, заходи примусу, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку.

Аннотация

Князев В. С. Меры административного принуждения в деятельности органов Национальной комиссии по ценным бумагам и фондовому рынку. – Статья.

В статье рассмотрены вопросы осуществления административно-принудительной деятельности органами Национальной комиссии по ценным бумагам и фондовому рынку. Уделено внимание выделению конкретного перечня мер административного принуждения в деятельности последних, названы основные проблемы их применения, а также предложены пути их преодоления.

Ключевые слова: административное принуждение, меры принуждения, Национальная комиссия по ценным бумагам и фондовому рынку.

Summary

Kniaziev V. S. Administrative compulsion measures in bodies of National committee for securities and stock market activities. – Article.

Administrative compulsion's measures in bodies of National committee for securities and stock market activities is considered in this article. The author pays his attention to finding the concrete list of administrative compulsion's measures in their activities, specifies the main problems of its application and offers the ways of its decision.

Key words: administrative compulsion, compulsion measures, National committee for securities and stock market activities.